

Såfremt der på frivillig basis monteres sikkerhedsseler ved siddepladserne i en ældre bus, skal sikkerhedsselerne være godkendt og mærket. Endvidere skal sikkerhedsselerne være solidt fastgjort til køretøjets faste dele. Kontrollen med, om det styrkemæssige kan anses for opfyldt, udføres ved hjælp af en visuel vurdering af Statens Bilinspektion ved syn af en bus. Denne bestemmelse har været gældende siden 1. juli 1969 og tages i anvendelse, når der er tale om eftermontering af ikke påbudte seler. Der kræves i den forbindelse ikke særskilt dokumentation for de styrkemæssige forhold i selens forankring, idet opfyldelsen af reglerne alene beror på en skønsmæssig vurdering.

Disse bestemmelser om eftermontering af sikkerhedsseler i ældre busser bringer dog ikke sikkerheden op på samme niveau som i nye busser.

Det kan i øvrigt oplyses, at ifølge Rådet for Trafiksikkerhedsforsknings rapport om risiko i trafikken (arbejdsrapport 2/1998) er busser allerede 10 gange så sikre som almindelige personbiler. Den færdselssikkerhedsmæssige gevinst man opnår ved at montere sikkerhedsseler i (by-)busser er således ikke stor.

Særligt om dobbeltdækkerbusser, der anvendes som bybusser

Den pågældende bustype er indrettet således, at der typisk er 85 siddepladser og 22 ståpladser til passagererne. Det betyder, at antallet af ståpladser udgør ca. 20 pct. af det samlede passagerantal. I almindelighed er bybusser indrettet med ca. 50 pct. siddepladser og ca. 50 pct. ståpladser.

Det er Færdselsstyrelsens opfattelse, at bustypens indretning generelt forbedrer såvel sikkerheden som komforten, idet flere passagerer ud af det samlede passagerantal kan sidde ned.«

Spm. nr. S 2784

Til socialministeren (4/4 03) af:

Tove Videbæk (KRF):

»Vil ministerens kommentere sagen fra Thyborøn, hvor et ægtepar ikke længere kan modtage weekendaflastning til deres multihandicappede datter, fordi hun nu er fyldt 19 år?«

Begrundelse

Som omtalt i bl.a. TV Midt/Vest onsdag den 26. marts 2003 har et ægtepar fra Thyborøn valgt at passe deres datter selv, men har hidtil haft mulighed for at sende hende i weekendaflastning på en af amtets institutioner. Imidlertid har amtet nu truffet afgørelse om, at datteren kun kan komme på weekendaflastning ca. 15 gange årligt. Denne afgørelse er truffet dels med henvisning til ressourceknaphed og dels med henvisning til, at datteren nu er fyldt 19 år, hvorfor hendes sag derfor behandles efter andre lovbestemmelser end hidtil. Dette finder spørgeren er helt urimeligt. Denne familie passer selv deres datter alle hverdage, men har naturligvis brug for aflastning, så de har mulighed for at slappe af, deltage i forskellige arrangementer, familiesamvær m.v. En familie, der selv passer et handicappet barn, bør støttes på alle mulige måder, så det sikres, at barnet fortsat har mulighed for at blive boende i familien frem for at blive sendt i en døgninstitution, hvilket vil være alternativet, hvis familien ikke kan få den nødvendige aflastning.

Svar (15/4 03)

Socialministeren (Henriette Kjær):

Jeg har ikke mulighed for at tage stilling til den konkrete sag. Men jeg kan generelt oplyse, at når et barn fylder 18 år betragtes han eller hun som voksen og den pågældende har principielt forsørgelsespligt over for sig selv. Den måde lovgivningen er udformet på, genspejler dette synspunkt.

Det betyder imidlertid ikke, at kommunen ved den konkrete udmåling af hjælpen ikke kan lægge vægt på den støtte, som familien kan udgøre for den pågældende, eller at kommunen ikke skal tage hensyn til de ønsker, den handicappede eller familien har.

I øvrigt kan det i forbindelse med udarbejdelse af en handleplan for den pågældende fremgå, hvilke udviklingsperspektiver der arbejdes hen imod, herunder også eventuelle ønsker og krav til en selvstændig tilværelse.

Efter servicelovens § 72 har kommunen pligt til at sørge for tilbud om afløsning eller aflastning til forældre eller andre nære pårørende, der passer et barn eller en ung med nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne. Denne form for hjælp